

la contra | ENRIC RAMIONET

El front judaïc d'alliberament

Si prescindim dels aspectes personals, les diferències ideològiques i estratègiques entre els líders d'Esquerra Republicana no justifiquen aquests regiraments de bilis

Per a les ànimes que viuen de forma més o menys turmentada la Setmana Santa, reveure la Vida de Bryan és com prendre un refresc en un matí xafogós o com deixar que una ràfega d'aire renovi l'ambient d'una habitació tancada, i sempre m'ha estranyat que, quan el calendari ens porta aquestes intensitats antropològiques, la seva projecció no s'ofereixi com un acte públic alternatiu, com una mesura sanitària o com un gest de misericòrdia amb els dissidents domèstics. La dels genials Monty Python és una pel·lícula que suporta bé les revisions i que, a més, a la seva manera, segueix oferint algunes claus interessants per interpretar la realitat.

En la revisió d'aquest any, per exemple, m'he adonat que la història de l'esquerra d'aquest país queda perfectament il·lustrada en les còmiques i contínues disputes que mantenen les diverses fraccions de la resistència jueva, i en l'animadversió irreconciliable que senten les unes per les altres, que, per a desesperació del pobre Bryan, són molt superiors a la que suscita el mateix imperi romà. Els membres del Front Judaïc d'Alliberament detesten els del Front per a l'Alliberament Judaïc i també els de l'escissió reconstituïda d'un i altre, i a la inversa. No els recorda, això, les tribulacions del vell i potent PSUC fins a la seva desintegració, o el ball de bastons a l'actual Esquerra Republicana?

Sembla que de la mateixa manera que els éssers humans i els ratolins augmenten les pulsions violentes en espais reduïts, els nostres millors líders polítics tendeixen al xoc, a l'agressivitat mútua, quan es redueix el cos electoral damunt el qual cavallen. I a això es dediquen ara els republicans i no només ells. Els partits ja no són el que eren al segle XIX i el debat intern i l'activisme i la vida militant per estendre la bona nova per la terra sembla que hagin esdevingut supèrflues.

Ara, els intermediaris entre els dirigents i la militància, o entre els candidats i l'electorat, són els mitjans de comunicació, i aquests tenen les seves lògiques i la

El cartell de la pel·lícula *La vida de Brian*.

seva cultura molt més propera a la seducció que a la persuasió; a l'adhesió emocional que a la complicitat ideològica. Són instruments que poden oferir resultats molt eficients però també, a la vegada, molt fràgils, especialment si no es disposa dels mecanismes adequats per renovar-los.

La vida de les formacions polítiques minoritàries, sense cap poder sobre els

mitjans de comunicació per crear els mites que els permetin perpetuar la seva organització piramidal i sense el pressupost suficient per mantenir una cort d'intel·lectuals afins, certament no és fàcil. Però a tots els Bryans del món el que els desespera és la deficient democràcia interna, les dificultats que hi ha entre les diverses faccions per acceptar el joc democràtic, acatar les derrotes i entendre que la majoria no necessàriament té raó però té la legitimitat.

Si prescindim dels aspectes personals, de les ambicions, dels rancors i de les animositats, les diferències entre els líders d'Esquerra Republicana, ni les ideològiques ni les estratègiques, justifiquen aquests regiraments de bilis, d'una manera especial si ho acarem amb tot el que, de

moment, els separa de les sensibilitats que predominen pels carrers. Amb tot el que distancia el seu món, per més convuls que sigui, del món exterior, on ara mateix predomina una frase cruel i esquemàtica: quatre i mal avinguts. No és la primera vegada que ho veig a la banda esquerra de la política i ja sé que en aquests casos hi ha molta gent de bona fe, com en Bryan, que se sent crucificada.

la columna | JOSEP M. FONALLERAS

A favor del suro

Torna a estar damunt la taula una polèmica que va i ve i que ara té una nova projecció perquè determinats industrials del sector del vi estan considerant la possibilitat de canviar el material que fan servir per tancar les ampolles. En resum, que es vol substituir el tap de suro pel tap conegut com «de rosca», de material sintètic. En una de les enquestes que aquests dies corren per internet, l'allau de ciutadans favorables al suro és demolidor. Vull dir que n'hi ha pocs que apostin pel plàstic i la rosca. De cada quatre persones, tres s'estimen més el suro, encara que de vegades el vi quedi impregnat de l'olor del tap. És allò que els francesos anomenen «*ce vin sent le bouchon*», el temut TCA (tricloroanisol) dels fabricants de taps. El que passa és que, davant d'aquesta possibilitat diguem-ne natural, el tap de rosca no és tampoc una solució definitiva, perquè també té unes altres sigles tan o més malèfiques que les anteriors. Són SLO (*sulphur-like odour*, d'olor com de sulfur), una substància que es veu que deixa anar el plàstic, per entendre'ns i per no entrar en detalls massa químics com ara el de l'oxidació i la reducció, i que converteix el vi en una beguda del tot abominable. Els experts no es posen d'acord sobre quin dels dos materials tanca més bé l'ampolla i tampoc no coincideixen en el fet que sigui millor, o no, que un determinat tancament sigui del tot hermètic o deixi passar, lentament, l'oxigen a l'interior de l'ampolla. Totes aquestes disquisicions em semblen la mar de bé, i segur que són profitoses per a la investigació i per a molts de laboratoris. Els usuaris, tanmateix, ja hi han dit la seva. I la seva, és resumeix en una insubornable devoció pel suro. No ho dic només perquè he tingut la sort de veure'n el procés i d'advertir, en l'elaboració del tap, una tasca lenta i delicada, primmirada i quasi poètica. No ho dic només per defensar la tradició d'aquest país i del que ha significat, per a aquest país, la indústria del suro. Ho dic perquè, si no hi hagués suro, no sé com s'hauria de conjugar el verb *destapar*.

PUBLICITAT

TANCAMENTS D'ALUMINI I PVC

orMETAL

MILLOR AÏLLAMENT, DURABILITAT I MENOR MANTENIMENT

Llevant, 7 Pol. Ind. Mas Lladó FORNELLS DE LA SELVA
972 47 61 27 www.ormetal.es

PUBLICITAT

novetat **Stein**

PIQUADRO
NEW COLLECTION

distribuidor oficial

Pompeu Fabra, 11 - 972 203 944 / Migdia, 11 - 972 213 565
Av. Lluís Pericot, 36 - 972 210 932 / GIRONA

PUBLICITAT

IG

IGNIFUGACIONS GENERALS
Professió passa crànt al foc.

GIRONA

SEGELLAMENTS RESISTENTS AL FOC

972 17 23 53
www.ignifugacionsgenerals.com

PUBLICITAT

t'ajudem a reciclar

cal rei
coses de casa

al Carrer Nou de GIRONA
www.calrei.com